

LA CAMPANA DE GRACIA.

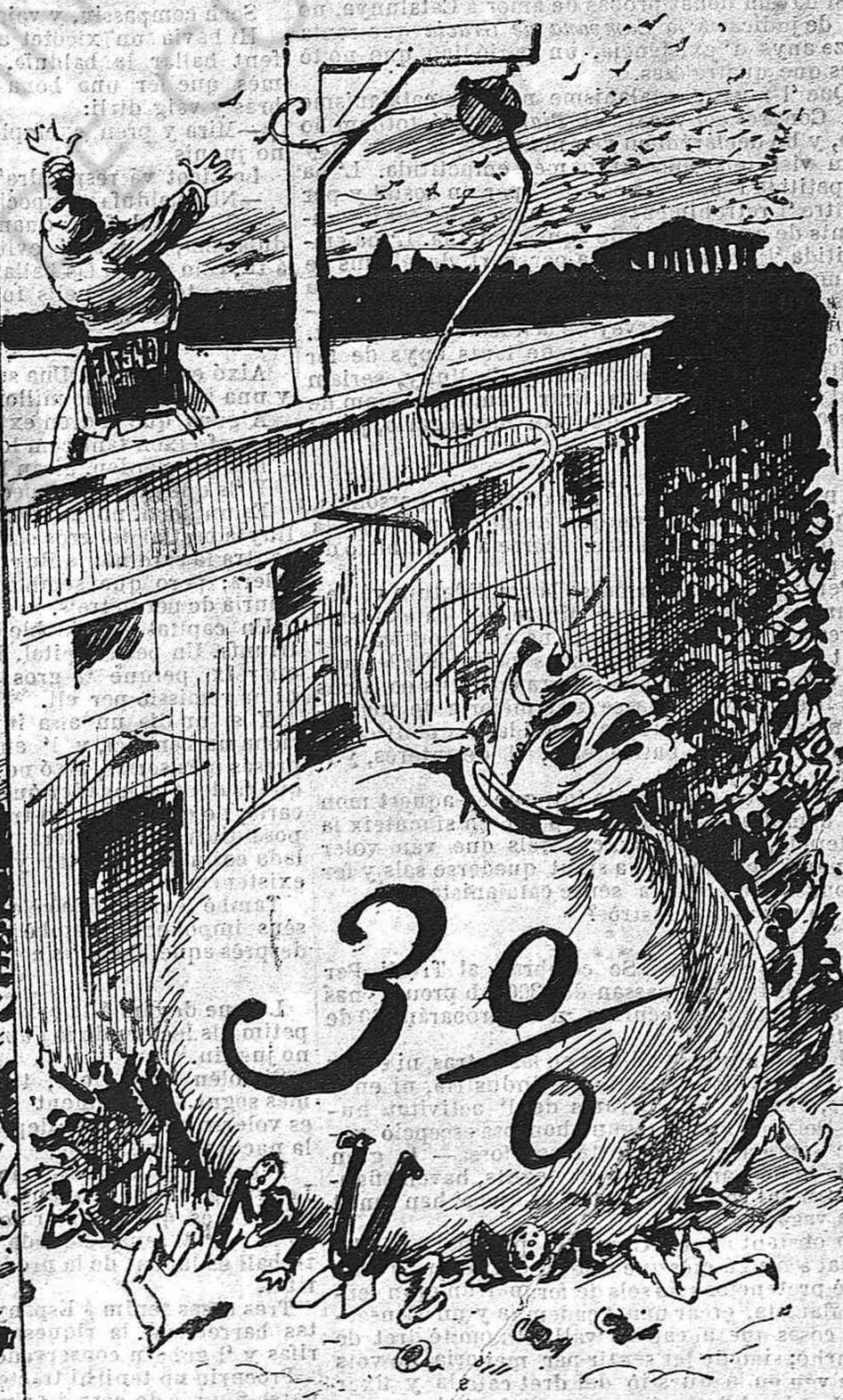
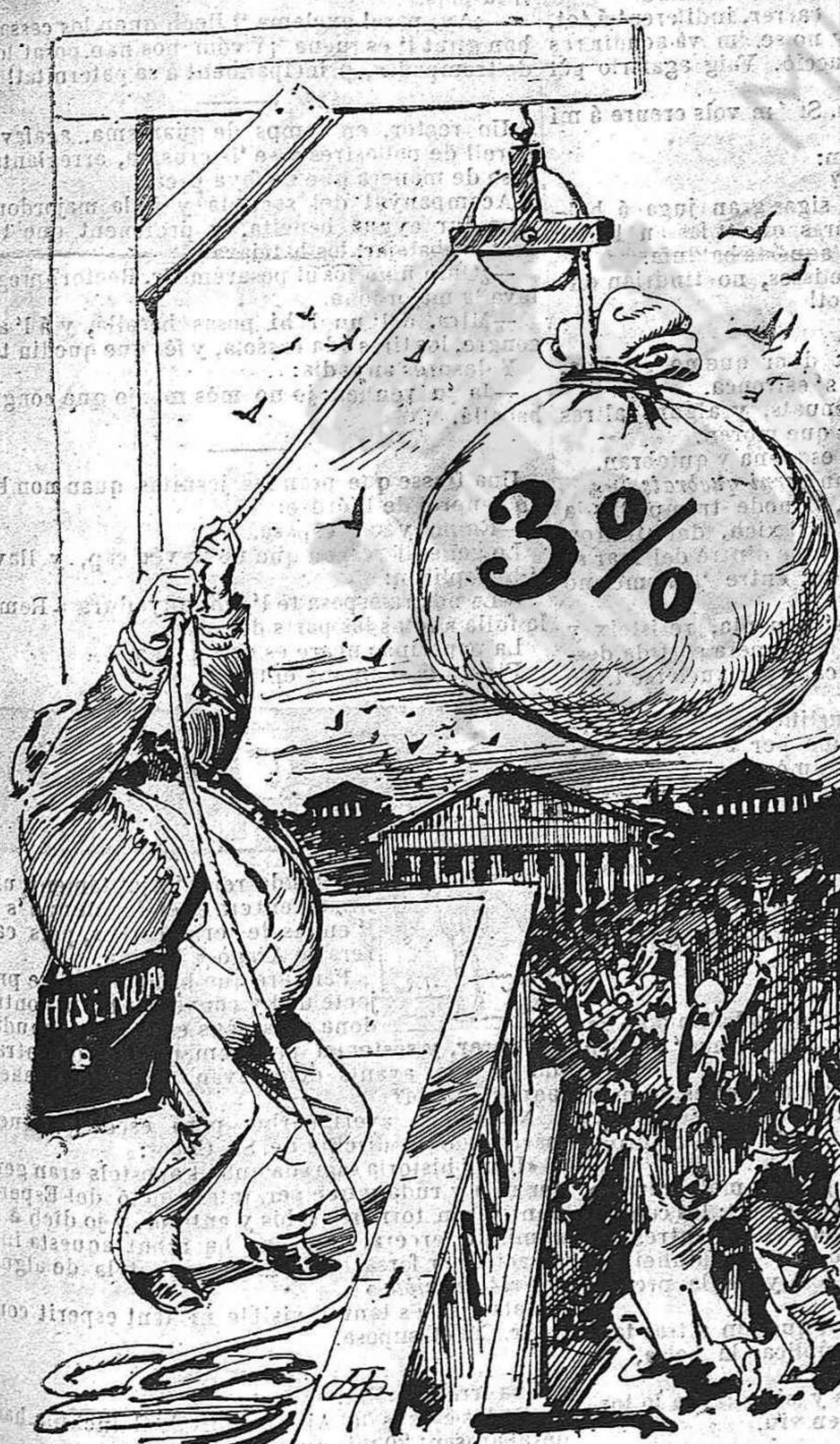
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ACTUALITATS—La bolsa.

LA PUJA.—La cansó de 'n Pere Bresca
Tots som rics: ¡viva la gresca!

LA BAIXA.—La pensó de 'n Tururut
qui gemega ja ha rebut.

LO CONGRÉS CATALANISTA.

o voliam parlarne en serio; pero 'ns hi obligan.
Dimars *Lo Catalanista*, periódich que ha vingut de nou al camp de la premsa, va tenir a bé dirigir-nos aquest requiebro, que are llegiran vostés:

«La Campana de Gracia tracta l' assumpte (lo Congrès) de la mateixa manera que la *Crónica*, (es a dir, en broma) deixant veure de mes una ira mal dissimulada y desitjos de que 'l Congrès vagi malament.

«La Campana de Gracia, no obstant, es un periódich escrit en catalá y te gran circulació entre 'ls catalanistas. A veure, a veure si tant farà, que s' adonaràn que dels que usan lo llenguatge catalá, no tots parlan a la catalana ni fan catalanisme.»

Avants de contestar, hém de dirigir un recort al *Catalanista*. ¿Cóm es que 'ls iniciadors del Congrès, quan ván publicar las bases, ván prescindir de nosaltres, que al cap de 'vall escribim lo periódich més antich, entre 'ls catalans que 's publican?

¿No ván dir que prescindian de tots los periódichs satírics? ¿No ván contar a la Campana entre 'ls periódichs satírics?

Donchs ¿quin dret tenen avuy á queixarse de que tractém en broma aquest assumpte? ¿No ván regoneixe qu' eram un periódich de broma?

Si havém donat probas de amor á Catalunya, no ha de judicar á la Campana de Gracia que conta onze anys d' existencia, un periódich que no té més que quatre dias.

Que 'l nostre catalanisme no es lo catalanisme del Congrès convocat j' el *Diari catalá*, tothom ho sab, y ho declarém en véu molt alta, perque may hem vist una idea gran més empetitida. L' ha empetitida l' ambició personal per un costat y per l' altre 'l retrahiment dels que no volen ser instruments de cap ambició de aquesta mena. L' ha empetitida 'l punt que hi ha per part de alguns de fer mal bé una idea tant gran com la del amor á la prosperitat de Catalunya, restringintla fins al extrém de posarla al servey de la fracció de un partit.

Nosaltres, que si després de tants anys de fer política no hi vejessim clar y de lluny, seriam molt fontos, quan se vá tirar l'am no haviam de mossegar l' esqué. Los que ván mossegarlo, ja n' están penedit.

Y no 's diga pas que fem qüestions personals, perque si las fem, es perque desde un principi la sort del Congrès ja vá sacrificar-se á la ambició de una personalitat.

¿Perqué si no, al formarse la candidatura vá desairarse als elements que dintre del catalanisme representan alguna cosa que no es la política, suposat que 'l catalanisme no es polítich? ¿Perqué, una vegada declarada la guerra entre 'ls polítichs y 'ls literats, vá formarse una majoria de qualsevol manera que votés la candidatura política? ¿Ahont es aquí 'l patriotisme, 'l desinterés, y 'l amor á Catalunya?

La veritat es, en mitj de tot, que en aquest mon no 's comet un pecat que no porti en sí mateix la penitencia. La penitencia dels que ván voler guanyar á tota costa, ha sigut quedarse sols y fer un Congrès catalanista, sense catalanistas.

¿Hi ha res més desastros?

Vajin á las sessions. Se celebren al Tivoli. Per més que 'ls inscrits passen de 1300, ab prou feynas y tocant tots los recursos, n' hi trobarán 300 de reunits.

No hi busquin notabilitats en las lletres, ni en las arts, ni en las ciencias, ni en l' industria, ni en lo comer, ni en cap dels rams de l' activitat humana. Deixant apart alguna honrosa escepció y encare sembla que hi está per forsa— la gran majoria la forman noms desconegats, havent figurat solzament com á polítichs los que s' han sentit alguna vegada en públich.

Y no obstant aquest Congrès, pèl qual no s' ha demanat á ningú més que 'l seu nom de fons y 'l de casa, té pretencions no sols de formar un gran centro catalanista, crear una Academia y un Conservatori, cosas que al cap de 'vall tothom té dret de intentarho; sino de fer sentir per majoria de vots la seva veu en la qüestió del dret catalá y fixar las tendencias del renaixement catalanista.

¿Han vist pretenció més ridicul?

¿Cóm volen que ningú la prengui en serio?

Nosaltres cooperariam ab entusiasme á un Congrès verdaderament catalá, ahont poguessin figurar hi sens desdoro ni recel tolas las notabilitats de Catalunya; ahont una idea bona y útil no s' hagués sacrificat desde un principi, al pueril propósit de caisarse una presidencia. Poch valém; poch valdriam per entrar en un Congrès de debó; pero per entrar en una parodia de Congrès, prenentla en serio; per jugar á fer Congressos, nos sembra que valém massa.

Y ja queda contestat *Lo Catalanista*.

P. K.

LAS FIGURAS DE CERA.

o dimars de aquesta semana, al entrar un amic meu al café, vaig preguntarli:
—¿D' hont vens?
—Vinch, vá respondre 'm, de veure las figuras de cera.
—¿Ahont son?

—Vés al carrer del Avinyó y las trobarás arreconadas á la paret del Bolsin.

Jo no sabia res, perque no soch jugador de cap mena: vaig passar per lo carrer indicat, y efectivament, arreconadas á la paret del Bolsin vaig veure las figuras de cera. Ab res més que ab aquestas figuras pot compararse aquell conjunt de corredors y correguts, que ab cara pàlida y desencaxada y ab actitud silenciosa, eran l' imatge de la consternació y 'l panich. Jo no hi vist may un espectacle semblant. La baixa de la Bolsa 'ls havia aixafat.

Soch compassiu, y vaig tenirlos llástima.

Hi havia un xicotet al carrer, indiferent á tot, fent ballar la baldufa, y no se 'm vá acudir res més que fer una bona acció. Vaig agafarlo pèl brás y vaig dirli:

—Mira y pren exemple. Si 'm vols creure á mí no juguis.

Lo xicotet vá respondre 'm:

—Ni á baldufa tampoch?

—Sí, á baldufa sí: quan sigas gran juga á baldufa sempre, y aixís evitarás que 't fassan ballar á tú, com are tú fas ballar aquesta baldufa.

¿Quants de aquells infelissos, no tindrian enveja á aquell innocent xicot!

Aixó es la bolsa. Una set d' or que no 's calma, y una font que á lo millor s' estronca.

Alguns que moren extenuats, y alguns altres que sufren tant com los que moren.

Los que perden, giran l' esquena y quiebran.

Y 'ls que guanyan quedan *perni-quebrats*.

Es un joch, no de asar, si node trampa. Es la lluyta bestial del gros contra 'l xich, del tiburón contra la sardina: la lluyta que dintre del mar se tolera; pero que sembla qu' entre 'ls homes no hauria de permétre's.

Un capital formidable s' aguanta, resisteix y triunfa. Un petit capital, á la primera sortida desapareix, perque 'l gros acaba per xuclarse'l. No hi ha remissió per ell.

Y si un dia un alsa injustificada l' hi proporciona un benefici, y l' anima per acometre empresas més serias, aixó no es més que la ventatje que 's dona al jugador que comensa, á f' d' engrescarlo; no es més que 'l trosset de cansalada que 's posa dintre de la ratera. Aquell trosset de cansalada costa la llibertat y moltras vegadas costa la existencia.

També feya aixó la cèlebre D.ª Baldomera ab los seus imponents. També 'ls donava l' aglá; pero després aquell aglá 'ls costava un roure.

Lo que deyam á la criatura de la baldufa ho repetim als lectors de la Campana: Per mor' de Déu, no juguin.

Si volen ferse ríchs, treballin, qu' es lo medi més segur. Casualment la desgracia d' Espanya es volerse'n fer massa depressa. D' aixó 'n sufren la nació y 'l individu.

Fer pujar y fer baixar lo paper: mala carrera. Lo que guanya l' un, un altre ho pert: los capitals no fan més que cambiar de butxaca; mentres que ab lo treball sempre queda lo que 's produheix: lo treball es la font de la producció y de la prosperitat.

Tres cosas tenim á Espanya, que son altrás tantas barreras á la riqueza pública: la bolsa, las rifas y 'l gubern conservador.

Procurin no tenirhi tractes y s' evitarán lo tornar-se figuras de cera de viu en viu.

P. DEL O.

ANÍS DE FRARE.

A 'm tornan á tenir ab la paperina. Parin la má, si son servits.

En temps de Carlos V vá apareixe pèls carrers de Roma una caricatura que representava set personas. Lo papa dava la má al emperador, y tots dos estavan sostinguts

per un pagés ab lo següent lletrero: «Jo mantinch á tots dos.»

Al costat hi havia un comerciant que deya: «Jo robo á tots tres.»

Seguia un advocat ab la següent inscripció: «Jo enganyo á tots quatre.»

Més avallet hi havia un metje que exclamaba: «Jo mato á tots cinch.»

Y per últim se presentava un frare per sobre de tots, dihent: «Jo absólch á tots sis.»

Un frare y un llech tornavan al convent passant per mitj de un bosch. Tot de un plegat resona un tiro y can una llebra morta als seus péus. Lo pare reverendo la recull, se la fica á l' alforja, y dirigintse al llech l' hi diu:

—¿Alsa amigo! Y com nos posarém lo cos de llebra, y principalment jo.

Aquell «principalment jo» vá fer molt poca gracia al frare llech.

Tot de un plegat se presentan dos cassadors y preguntan per la llebra, y 'l frare diu que no ha vist res; pero 'l llech de amagat los hi fa senyas que la té dintre de l' alforja.

Los cassadors lo registran, troban la llebra, y trayent la baqueta l' hi clavan una allisada ab todas las reglas del art. Al llech, per dissimular, no l' hi donan més que alguns cops al hábit, trayentli la pols.

—¿Ay, pare! exclama 'l llech quan los cassadors han girat l' esquena. ¡Y com nos han posat lo cos de trompadas, principalment á sa paternitat!

Un rector, en temps de quaresma, agafava un parell de pollastres y se 'ls cruspia, arreglantse la cosa de manera que no feya pecat.

Acompanyat del sacristá y de la majordona 's feya dur aygua beneita, y pretenent que tenia dret de batejar, los batejava.

—¿Quin nom los hi posarém Sr. Rector? preguntava la majordona.

—Mira, á l' un l' hi posas bacallá, y á l' altre congre, los tiras á la cassola, y fès que quedin tous.

Y després anyadia:
—Ja 'u veuhen: jo no més menjo que congre y bacallá.

Una frase que usan los jesuitas quan nombran un general de l' ordre:

—Empunyéu l' espasa.

Lo general respon que no 'n véu cap, y llavors l' hi replican:

—La nostra espasa té l' empunyadura á Roma y la fulla á todas las parts del mon.

La paperina encare es casi plena.

Fins á la semana entrant.

EMPS endarrera l' Ajuntament, unánimementera enemich de que 's fes l' enllás de ferro-carris, pèls carrers de Aragó y Marina.

Peró are que hi ha un altre projecte útil y convenient, en Fontrodona y 'ls seus escolanets, mudan de parer, y sostenen precísament tot lo contrari de lo que avants defensavan. ¿A que obeeix aquest cambi?

No volém averiguarho; pero escoltin aquest párrafo de un discurs del Sr. Cabot:

«Diu l' historia sagrada que 'ls apóstols eran gent senzilla y ruda y que per intervenció del Esperit Sant varen tornarse sabis y entesos, y jo dich á la comissió tercera, que si no ha rebut aquesta inspiració, per forsa ha de haver rebut la de algun *espírit invisible*»

Potser no es tant invisible ni tant esperit com lo Sr. Cabot suposa.

Una irregularitat:
«De las caixas del Ajuntament de Chinchilla han desaparegut 20 mil duros.»

Una regularitat:

Al ajuntament de Cadiz una sentència 'l condemna a pagar 36 mil duros a l'Ordre tercera de Sant Francesc, per haver derribat durant la revolució una capella que amenassava ruina.

Veishi aquí dos retrats de l'Espanya conservadora, fets no més que ab dugas pinzelladas. Bè es veritat que no hi ha perfils: no hi ha més que topos.

Un'altra pinzellada:

Al cèlebre Manterola, autor del folletó *D. Carlos y el petróleo*, l'hi han donat la plàssa de Magistrat de la catedral de Málaga.

Es un nomenbrament *magistral!*

Los hi cridém la atenció sobre 'l ninot dels infusoris que publiquem a la darrera plana. Per major inteligencia hem de advertir:

Que 'l Sr. Sol, fill de Reus, vá dir en lo Congrés catalanista que l'infusori tenia una organisació inferior a la del bou.

Y que 'l Sr. Lletjet, fill de Reus també, en lo mateix Congrés, vá fer una defensa de aquest animal invisible, volent dir que fins en los Congrésos los infusoris serveixen.

Avants que 's Srs. Sol y Lletjet, lo pobre Bartrina, fill de Reus aixís mateix, ja havia escrit també sobre l'infusori.

Se recordan de 'n Pérula? Era un cabecilla, jefe d'Estat major y comandant general de Navarra, durant la passada guerra civil.

Y en Cánovas que no troba res tant a propòsit per fer-nos menjar, que 's carlins, acaba de nomenbrarlo inspector de Hisenda de Cuba.

Vaig veient que 'l ser cabecilla carlí es una cosa que dona.

Es una especie de batxillerat que serveix per totas las carreras.

Al cèlebre Orovio, ex-ministre de Hisenda, lo govern tractava de ferlo president del Senat. Y ell no ho ha volgut admetre, perquè treureli fins l'esperansa de tornar a ser ministre de Hisenda, es com a un peix treure'l del aygua.

Miri, Sr. Orovio, l'hi deyan, que a la Presidència del Senat podria contar cuentos.

—Gracias, gracias, més m'estimo contar quartos.

Lo ministre de la Governació mana als governadors que aconsellin als jornalers de las sévas provincias, que no emigrin.

La gran manera de que 's jornalers no emigrin, no es més que una. Que comensin per emigrar los ministres conservadors.

Llavors si que tothom se quedarà á Espanya, may siga sino per l'alegria.

A Lequeitio un capellá puja á la trona, y posantse 'l boneto de gayrell y ab los brassos en forma de nansas, y escupint pels ullals, comensa a fer un sermó tremebundo contra la circular del govern respecte a las provincias Vascongadas.

Viva la gracia!

Lo govern s'exaspera, y s disposa á agafarlo; pero surt un vicari capitular y tirantse la teula endarrera, y ab lo mantén terciat com una capa de torero, exclama:

—¡A veure qui 'l toca!

Lo govern apesar de tot vol ferli tornar aquell sermó dintre del cos, y al agafar la ploma per extendre un'ordre, l'hi surten un bisbe y un cardenal, y 'l deixan ab una rampa, que no l'hi permet escriure lo que tenia pensat.

Y mentres tant lo capellá de Lequeitio, si després de tot aixó no 's parteix de riure, no hi ha pas medi de castigarlo.

En Sagasta vá arribar a Madrit sense que ningú l'esperés.

També vá arribar á Madrit sense que ningú l'esperés en Romero Ortiz.

En cambi en Cánovas se sosté, y aixó que tothom espera la séva cayguda.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—A Moyá alguns joves imberbes s'empenyan en fundar un cassino de la Juventut católica. Cap d'ells es major d'edat per poder respondre de las conseqüencias de aquesta associació. ¿Perqué no respon per ells lo pare escolapio que 's atia? Es precis que l'Ajuntament informi mat aquesta pretenció, que al cap-de-val' no serviria més que per fomentar odis locals. Moyá una vegada vá ser cremada pels carlins a conseqüencia de riva'itats semblants y ja que han vist la séva mateixa barba cremar, es precis que 's de Moyá, are que hi son á temps la posin en remull.

Al carrer de la Cendra n.º 32 se celebra demá una reunió de fadrins fusters per millorar las condiciones del ofici.

¿Es cert que al poble de Ripollet, á un malalt de tifus, ab la denia de que tenia 's dimonis varen anar á treure's hi als últims moments, un curandero anomenat Tamborella, un capellá que l'hi diuhén Moissen Nyola, y una tal Pona esposa de una autoritat? ¿Es cert que 'l malalt vá morir sense que l'hi sortís 'fum del cap, com pretendian los que l'hi feyan los exorcismes? ¿Es cert que després de mort lo capellá vá dir que ab 4 oficis pèl seu descans lo difunt quedaria salvat á pesar de s dimonis? Si tot aixó es cert, mereixen severa censura aquests rasgos d'estripida ignorancia.

A sis donas de Vilafranca, que per guanyarse la vida varen concorre al enterro de un protestan, lo dia que 'l rector vá pendre possessió, no se 's vá fer caritat. Un advocat vá dir á una de aquestas donas que may més faria las feynas á casa seva per haver ajudat á portar una heretja al cementiri. Escolti, senyor advocat, si á vostè se l'hi presentés un protestan y l'confirís un pret, no 'l defensaria? Me sembla que no haurian de dirli dos vegadas.

LO FRARE.

¡Ave Maria puríssima!
 ¡Quinas cosas! quina gent!
 Ilustrada, ilustradíssima,
 perversa horriblement...
 Jo hi tractat rasses ignobles,
 jo sé 'l mon de cap á cap,
 jo hi vist mil nacions y pobles,
 pero com la Fransa, cap.
 Máquinas, impertinencias,
 un nou plan, un libre agút,
 molts enredos, molts ciencias,
 y de religió... cucú!
 ¿Y encara diuhén ser frare
 per viure tranquilament?
 ¿Qui es que viu, ara com ara,
 entre miij d' aquesta gent?

Aquí no 's pot dá ensenyansa
 sense que l'autoritat
 fasí un pam d'ulls, enterantse
 del com y 'l que s'ha ensenyat.
 Aquí 'ns punxan y critican
 com aquell qui no fa res;
 aquí fan lleys que 'ns aplican
 aplastantnos ab son pés.
 Aquí lenim ja taçada
 la porta de s hospitals;
 aquí, dit d' una vegada,
 gobernan los radicals.
 ¿Y encara diuhén ser frare?
 Com hi ha mon, es sorprendent.
 ¿Qui es que viu, ara com ara,
 entre miij d' aquesta gent?

No es tant sols la faramalla
 la que 'ns persegueix á mort;
 lo govern no mira y calla,
 sino que crida més fort.
 Si 'l poble xiscla:—¡Empaytémlos!
 tot lo govern l'aplaudeix,
 si 'l un diu:—Demá expulsémlos,—
 l'altre crida:—Avuy mateix.—
 Los de baix xiulan quan passen,
 los de dalt parlan d'aprop;
 los petitots amenassan,
 los més grans donan lo cop.
 ¿Y encara diuhén ser frare?
 Sembla mentida, talment.
 ¿Qui es que viu, ara com ara,
 entre miij d' aquesta gent?

Avuy han dut uns despatxos
 que 'ns posan casi al carré:
 aquets malehits gabatxos
 son pitjors que Lucifer.
 Diuhén en pocas paraulas
 que, ó sollicitém permís,
 ó, sense valguerhi manlas,
 nos treuhén d' aquest país.
 ¿Demamar permís? ¡Cristinal!
 ¿Pues, qué s'es arán pensant?
 Ni á dalt de la guillotina
 farém un paper semblant.
 ¿Y encara diuhén ser frare?
 No ho comprench pas, francament.
 ¿Qui es que viu, ara com ara,
 entre miij d' aquesta gent?

Hém de buscé un'altra terra
 hont no signém mo'estats,
 ni manin los de la esquerra,
 ni 's dignin tants disbarats.
 No volém tanta jarana,
 ni tants drets ni tant sabé:
 caritat, bona fé, llana,
 virtut... y 'l demés es re.
 A n' aquí no hi ha esperansa
 de fe ana 'l poble á bon pas.

¡Están perduts! ¡Pobra Fransa!
 ¡Quina mala fi tindrás!
 Si: aixó posa mala cara
 y es precis fé un pensament....
 No hi ha més, ara com ara,
 cap á Espanya falta gent.

C. GUMÁ.

En la presó de Guadix varen fugir cinch criminals; y lo qu' es lo remordiment! Jo no sé si es que anavan perduts, ó que la conciencia vá dirlos alguna cosa, lo cert es que varen presentarse al jutje.

¿Ey, enterémnos. Al presentarse al jutje, van aprofitar l'ocasió y l'hi van robar los quartos. Item més: l'hi van donar dugas punyaladas. Y finalment van tornar á fugir.

Are 'l gobernador ha disposat que se 's fes una persecució seria.

¡Serial Potser si que fins are 's perseguien de broma!

Donchs mirin, de bromas aixis que no 'n fassan gayres.

En las iglesias de varios pobles hi ha hagut lo robo de las campanas.

Una pregunta:
 —Vamos á veure ¿qui es que fá campanas? ¿Los lladres ó la policia!

La bolsa ja ha tornat á pujar.
 Un descalabrat deya:
 —Aquesta bolsa que puja s' emporta la méva que baixa. Que puja, doch, y que no 's deixi véure may més.

Un senyor panxut y abisota-barba afortunadament té sentiments molt religiosos, deya l'altra dia á un amich:
 —¿No sabs la Paca? Hi hagut de despatxarla.
 —¿La téva querida? ¿Y donchs, se la corria ab algú altre?
 —No; pero no sé com s' havia tornat: no volia anar á missa 's diumenjes. No estich per donas impias.

Lo ministre de Foment ja se 'n ha tornat á ca'n Cánovas, bèn tip de banquetes, de cumpliments y de fer promesas.
 ¡Ser ministre! Es una cosa horrible. Se necesita un ventrell de avestrús y uns ulls de cego: ulls qu' están oberts y sembla que ho vejin tot y que en realitat no vejin res.
 —Ah! També 's necessita prometre molt.

En Lasala es un gran home, y 's diré perquè. Segons las mévas noticias té doscents mil duros de renda. Me sembla á mí que sols un gran home pot suportar una renda semblant.
 Discursos vá ferne poch y dolents. En cambi 'n vá sentir de bons. Entre ells s' hi conta 'l que l'hi vá fer lo secretari de Torrallas al péu mateix de las minas de Sant Joan de las Abadessas.
 Vá ser un discurs, com diu'l *Esquilla de la torratxa*, ab premeditació, alevosia y en despoblant.

La companyia de Sant Joan vá inaugurar una galeria, posantl'hi 'l nom de *Socavón Lasala*.
 No seria estrany que á Madrit, aprofitant la ausencia del ministre de Foment, també algú l'hi socavés lo terreno.
 ¡Qué volen ferhi! Es la costum conservadora.

Se conta una anécodta deliciosa. L' encarregat de la empresa del ferro-carril y minas de Sant Joan que vá passar á Madrit á convidar á n' en Lasala, diu que vá trobar á un' altre ministre, qui li vá dir:
 —Fassam un favor.
 —Demani.
 —Digui á D. Anton que m' hi deixi venir.
 Ni un colegial.
 —Demani al mestre que avuy me deixi fer 'esta.

Estém salvats.
 S' ha firmat un tractat de amistat ab lo Paraguay.
 D' are en avant si plou, no 'ns mullarem per falta de paraygua.

SOLUCIONS

▲ LO INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—Abecedari.
2. ID. 2.^a—Sovint.
3. MODANSA.—Bort, hort, tort, mort.
4. ENDEVINALLA.—Escombra.
5. ROMBO DE PARAULAS.—Sa ca
Sa ma rre ta
Ca rre te ra
Ta ra
6. COMBINACIÓ NUMERICA.—2 3 4 5 6
6 4 2 3 5
3 6 5 4 2
5 2 3 6 4
4 5 6 2 3
7. LOGOGREFO NUMERIC.—Napols.
8. GEROGLIFICH.—Qui compra y ment en sa bossa no sent.
Ha endevinat totes las solucions lo ciutadà Pá y Trago; 7 Dionisi Dinorho; 6 Lo del Llobregat; 5 Ensenederas y M. F y G; 4 Ex-Bolea n.º 2, J. E. Puntarri, L. Giamunt y Guñip; 3 Marino y Salamero; y 1 no més Pa y Naps y Tambor Major.

ENDEVINALLAS

XARADAS.

I.
Prima y dos es una cosa
que 'n duhen tots los soldats.
Dos y tres se diu la noya
que vaig deixar d'estimar
perque se ho deya en francés,
y jo ho vull tot catalá.
Ma mare quan vá saberho
un prima tr-s me llansá,
y per cert vaig celebrarho
puig contant ab lo estalviat
m' hi comprat un tot molt maco
de caoba embarnisat.

NINI DE RAHONS.

II.
Densá que la quarta-tres
negá la má a mon nebot,
noto que vo' estar tot
y no dos fá l' hu al revés.

PAU SALA.

MUDANSA.

Don Tot que ja fá temps viu

á la Plassa de la Tot
assegura que aquí á Espanya
lo tot durará molt poch.

TIXA XICH DE M. DE R.

ANAGRAMA.

Lo meu tot es parent próxim,
lo meu tot no més fá mal,
y per acabar de un cop
també 'l tot es mineral.

LO DEL LLOBREGAT.

ROMBO.

Omplir los pichs ab lletras que llegidas horisontal y verticalment digan la 1.ª ratlla una consonant; la 2.ª una mida; la 3.ª un element del globo; la 4.ª una part del mon; y la 5.ª una vocal.

J. ESTEBANY.

CONVERSA.

—Escolta Pau, ¿que has vist á n' en Constantí?
—No, Plácido, no l' hi vist, y no es estrany, per que hi sigut fora y fins ahir no vaig arribar.
—¿D' hont vens?
—Tú y jo ho hem dit.

UN PUNTARRI.

TRENCA-CLOSCAS.

LA VACA QUE 'S MIRA LA BAVA.

Formar combinant aquestas lletras un refran catalá:
UN RECOLETO.

GEROGLIFICH.

QUIM

eeeeee

MIR

amen

oooo

VI

EUDALT SALA.

Suscripció pel monument per perpetuar la memoria
dels valents que moriren l' any '73 en defensa de
Tortellá.

Suma anterior 72 rs.

José Solat, 4 rs.—Agustin Gochs, 4 —Miguel Girbau, 10.—Rosendo Cid, 4.—Hermano Sallés, 4.—José Bragulat, 3.—Rafael Altamar, 1.—Domingo Serrapinaña, 1.—Ramon Martorell, 6 ctos.—Jaime

Albí, 6.—Miguel Juliá, 4 rs.—José Gratacos, 2.—Francisco Segura, 6 ctos.—Francisco Domingo, 8.—Pedro Casamitjana, 8.—Buenaventura Alsina, 6.—Juan Muñujan, 6.—José Munell, 6 —Miguel Sanclement, 2 rs.—Juan Calderé, 8 ctos.—José Martínez, 8.—Gabriel Solé, 4 rs.—José Costa, 4 ctos.—Juan Calderé, 4.—José Santaló, 4.—Ramon Ribas, 4.—Ildefonso Salla, 6.—Valentin Sellarés, 8.—Vicente Font, 2 rs.—Jaime Solá, 12 ctos.—Sebastian Bosch, 2 rs.—Federico Guasch, 8 ctos.—Pedro Puigfel, 2 rs.—José Guasch, 10 ctos.—José Garriga, 8.—Jaime Traveria, 2 rs.—Lorenzo Martí, 2.—Angel Sort, 12 ctos.—Mannel Comas, 4.—Pascual Batista, 6.—Juan Vila, 8.—Juan Nubell, 4 rs.—Eduardo Tós, 2 —Bartolomé Badia, 6 ctos.—Simon Freixas, 4 rs.—Jaime Ribera, 2.—Juan Llixos, 6 ctos.—Fernando Lucena, 8 —Juan Boleda, 8.—José Rafart, 4 rs.—Juan Baxeda, 4.—Salvi Casauja, 2.—Pedro Tarruel'a, 2 ctos.—Juan Torrens, 2.—A. P., 4.—A. X., 1 rs.—Juan Brunet, 2 ctos.—Talleria Valles, 8 rs.—Pedro Mutarós, 1.—B. C., 4.—N. V., 4.—M. C., 4.—L. C., 4.—J. V., 4.—A. B., 4.—Pedro Batallé, 4.—José Badia, 8 ctos.—Nicolas Batallé, 4.—Isidro Kopff, 4 rs.—Pedro Patella, 1.—J. M., 1.—J. G., 1.—S. V., 4.—M. M., 4.—V. S., 2.—J. V., 3.—Antonio Bertran, 4 —Un descamisat de Molins de Rey, 3 —Un mallorquí, 8.—(Se continuará.) Total, 245 rs. y 42 centims.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse los ciutadans Dionis i Denorho, Un tapé, Enrich Sanpons, Pau Sala, Vicens Cots y Tambor Major.

Las demás no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Francesch Coll, Vale, M. F. A. Manel Arago, Guñip, Ex-Bolea n.º 2, Joan Vilaseca, Pep Pipapipas, Angel Salabert, Camilo Barcó, y Tres capas quatre quartos.

Ciudadá Perico Matalas-6: Va mo' be la poesia.—Llarch y prim y C.º: Algun extrém hi anirá.—Un car uinyoli: No podem insertar més que 'l logogrifo.—Victor Soler: Lo quento es 'man-soy: 'l hi fatta intenció.—Anton Pons: Insertarem la poesia.—Pau Sala: Hi ha dificultat en la versificació, poca naturalitat y ademés lo pensament tampoch es d' aquells que s' aivequin.—Ramon Coll: No podem aprofi' ar més que la primera.—Anton Salliveri: Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envia.—Joan Guinart: Lo mateix l' hi dihem.—A. Solá y Vida: Aceptat.—Ramon Calvete: Algun epigrama arreglat podra anarhi.—'L quento també.—V. D. Aprofitarem alguna x' rams.—J. Estebany: Idem lo quadrat de paraulas y 'l logogrifo.—L. del Llobregat: Hi anirá las mudansas.—Enrich Sanpons: Publicarem logogrifo y conversa.—Un tapé: Hi anirá molta cosa de lo que 'ns envia.—L. Claramunt: Idem quatrat numéric.—F. A. Puntarri: Idem mudansa y conversa.—J. M. Vilafranca: S. D. Ripollat y A. S. Barcelona: Quedan comptascut.—A. A. Torredembarca y S. A. Puigcerda: La senmana entrant ne parlarém

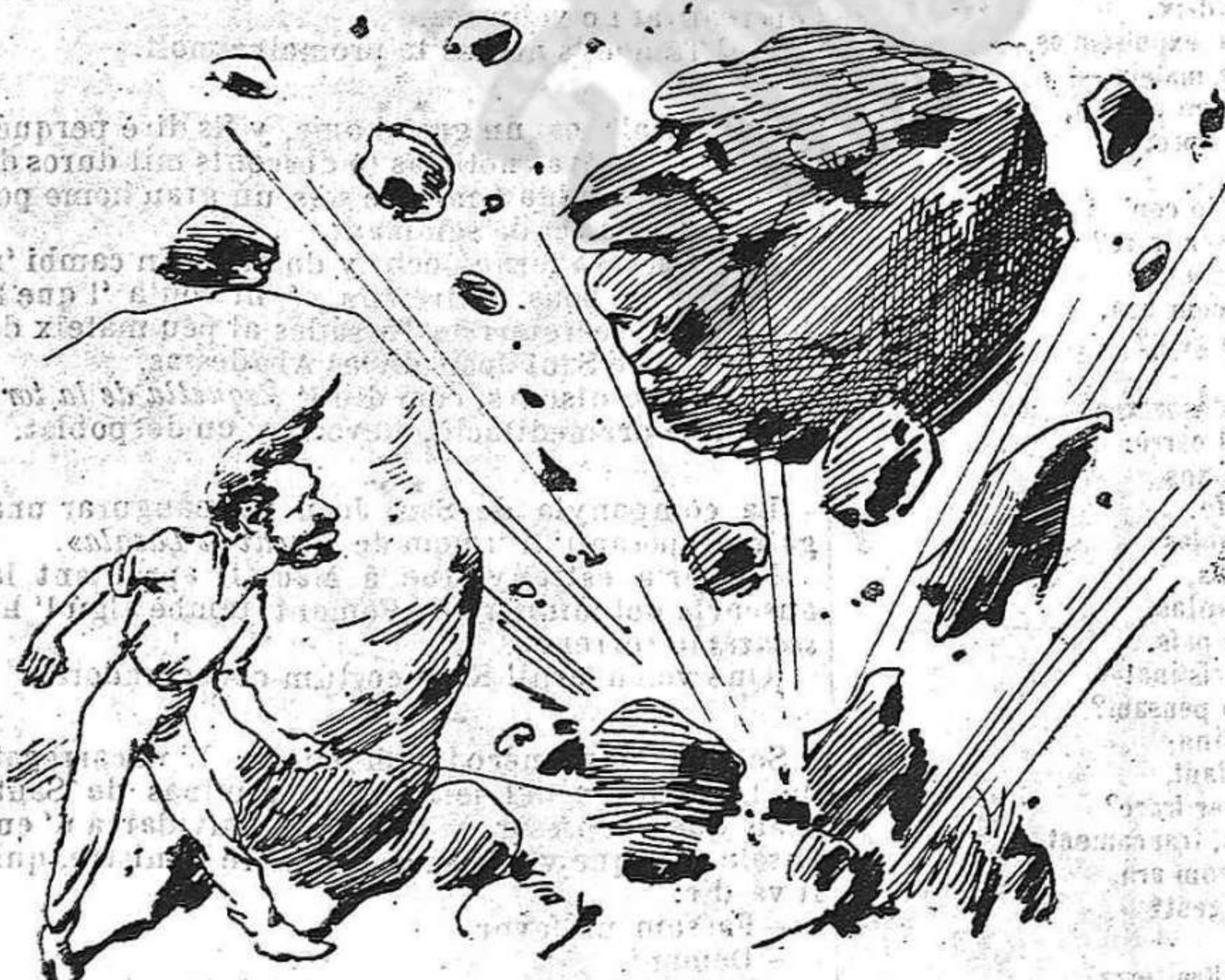
LOPEZ, Editor —Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22

COSAS DE LA SENMANA.

RECORT DE LAS MINAS DE SANT JOAN.

LO CONGRÉS CATALANISTA.

S' inauguran las minas de Sant Joan, y 'ls amichs de 'n Sagasta contents hi van; pro 'la preocupá lo socaron Lassafa que s' inaugura.

Un sagasti que ho mira tot fent denteta ¡Qui fos Sagasta! exclama ¡Qui tingues metxa! Alla veurian... ¡Ay socaron de 'n Cánovas quin pét farías!

En una gota de agua que era su todo se reunieron en junta tres infusorios, y allí acordaron que fuera de la gota no habia espacio;

que lo que ellos creian era lo cierto; que eran de lo absoluto unos cuantos, reyes de todo. He aquí lo que acordaron tres infusorios (Joaquín M.º Bartrina)